

fordi den byggende med større eller mindre føje ikke har anset bebyggelsen for at høre til den kategori, der krævede byudviklingsudvalgets tilladelse. Det er indlysende, at byudviklingsudvalgene ofte sættes i en tvangssituation, når spørgsmålet om bygningens lovlighed først kommer til afgørelse, når bygningen allerede er opført.

På denne baggrund foreslås der i lovforslagets § 7 indført den ordning, at amtsrådets respektive byudviklingsudvalgets forudgående tilladelse skal foreligge til enhver opførelse af ny bebyggelse, ombygning og tilbygning i landzonerne bortset fra tilfælde, hvor bygningen er erhvervsmæssig nødvendig for den pågældende ejendoms drift som landbrugs- eller skovbrugsejendom eller til udøvelse af fiskeri-erhvervet. Med anvendelsen af ordet „landbrugs-ejendom“ henholder bestemmelsen sig til de jordbrugererhverv, der opfylder landbrugspligten i landbrugsloven (lov nr. 114 af 4. april 1967).

I lovforslagets § 8 foreslås der givet amtsrådene respektive byudviklingsudvalgene et lignende indseende med ændret benyttelse af ejendomme i landzonerne, således at såvel en ejendoms ubebyggede arealer som eksisterende bebyggelse kun med forudgående tilladelse kan tages i brug til andre formål end landbrug, skovbrug eller fiskerivirksomhed. En før bestemmelsens ikrafttræden stedfindende lovlig benyttelse af en ejendom til andre formål kan derimod fortsætte.

Af de foreslåede regler følger selvsagt ikke, at der i landzonerne kun må opføres landbrugs- og skovbrugsbyggeri og nødvendige bygninger for fiskeri-erhvervet, og at der kun må foretages om- og tilbygninger til disse formål. Det er heller ikke hensigten med de nye bestemmelser at karakterisere anden bebyggelse end den nævnte og ibrugtagen af landbrugets overflødiggjorte bygninger til andet erhvervsmæssigt formål som generelt uønsket. Men der foreslås ved kravet om amtsrådets respektive byudviklingsudvalgets forudgående tilladelse givet disse myndigheder lejlighed til i hvert enkelt tilfælde at vurdere, om den ønskede bebyggelse m. v. og dens antagelige følgevirkninger i relation til forholdene og udviklingstendenserne i det pågældende område vil være forenelig med de i § 1 anførte formål med loven.

Man har fundet det ønskeligt særligt at fremhæve den videre adgang til i rimeligt omfang at anvende overflødiggjorte landbrugsbygninger til andet formål. Hensynet til at lette landbrugets strukturændringer gør det påkrævet, at der *kun* nægtes tilladelse, når den ansøgte anvendelse vil få en sådan karakter eller et sådant omfang, at virksomhedens udøvelse det pågældende sted — også under hensyn-

tagen til de antagelige konsekvenser deraf — vil være i afgørende modstrid med de hensyn, loven tilsigter at varetage. Dette har fundet udtryk i forslaget § 8, stk. 2.

Det forudsættes således, at administrationen af bestemmelserne i §§ 6-8 vil variere fra område til område, og at der også inden for det enkelte byudviklingsområde eller amt vil blive anlagt differentierede vurderinger. Retningslinjer i så henseende vil blive givet i et cirkulære i forbindelse med vejledning om lovens gennemførelse.

Til § 9.

Med byreguleringsloven af 1949 indførtes den ordning, at kompetencen til at fastlægge grænsen mellem „by“ og „land“ i byudviklingsområder og administrationen af landområderne (byudviklingsplanernes yderzoner) blev tillagt det fælleskommunale organ byudviklingsudvalget og ikke primærkommunen. Både egns- og regionplanlægning og fredningsplanlægning i medfør af naturfredningsloven varetages af organer med et større geografisk virkeområde end en primærkommune. Forbudsbestemmelserne i landsbyggeovens § 5 og § 20, der for tiden er de væsentligste bestemmelser til regulering af bebyggelsen i landområderne uden for byudviklingsområder, administreres ligeledes af geografisk omfattende organer, nemlig amtsrådene. Uden for byudviklingsområder og uden for områder, hvor amtsrådet kan nedlægge forbud i medfør af landsbyggeoven, er „byudviklingsmyndigheden“ efter den gældende lovgivning derimod hos kommunalbestyrelsen (sognerådet eller byrådet); hvis den pågældende kommune er byplanpligtig i henhold til byplanlovens § 1, skal landområderne imidlertid være fastlagt i i al fald en dispositionsplan, og kommunalbestyrelsen kan da kun med boligministeriets samtykke tillade fravigelser fra planen, d. v. s. tillade ikke-jordbrugsmæssig bebyggelse m. v. i landområderne.

Det følger af lovforslagets § 2, at byzoner af grænsen i kommunale byplan- eller bygningsvedtægter, som skal godkendes af boligministeriet, eller i „fælleskommunale“ byudviklingsplaner, som skal godkendes af byplannævnet. Afgrænsningen af kommende byområder er et væsentligt led i regionplanlægningen, og det må formentlig på længere sigt være det rigtigste at henlægge byudviklingsmyndigheden til amtsrådene. Som en overgangsordning, indtil en reform af planlægningslovgivningen er foretaget, foreslås det derfor i § 9, *stk. 1*, at landzonerne skal administreres af amtsrådene, i byudviklingsområderne dog af byudviklingsudvalgene. Selv om købstadkommunerne først indgår i amtskom-